

Chapter - Eighteen

अध्याय - अठार

The Ministry Gifts सेवाका वरदान

“तर खीष्टको वरदानको नापअनुसार हामी हरेकलाई अनुग्रह दिनु भएको छ... अनि उहाँका वरदानहरू चाँहि यिनै थिए, कि कोही प्रेरितहरू, कोही अगमवक्ताहरू, कोही प्रचारकहरू, कोही मण्डलीका पाष्टरहरू, र कोही शिक्षकहरू बननु, कि खीष्टको शरीर निर्माण होस् र सेवाको काम गर्न सन्तहरू सु-सज्जित होउन्, जबसम्म हामी सबैले विश्वासको र परमेश्वरका पुत्रको ज्ञानको एकता प्राप्त गर्दैनौं” (एफिसी ४:७, ११-१३) ।

अनि परमेश्वरले मण्डलीमा पहिलो प्रेरितहरू, दोस्रो अगमवक्ताहरू, तेस्रो शिक्षकहरू, तब आश्चर्य काम गर्नेहरू र निको पार्ने वरदान पाएकाहरू, सहायता गर्नेहरू, प्रशासन गर्नेहरू, विभिन्न भाषा बोल्नेहरू नियुक्त गर्नु भएको छ” (कोरिन्थी १२:२८) ।

सेवाका वरदानहरूलाई प्रायः गरेर बोलावटहरू भन्ने गरिन्छ, र निश्चित विश्वासीहरूलाई धेरै खाले क्षमताहरू दिइएको हुन्छ, जसले तिनीहरूलाई प्रेरितहरू, अगमवक्ताहरू, पाष्टर वा शिक्षकहरूको कार्यहरूमा खडा गरी दिन्छ । कसैले पनि आफूलाई उ आफैले यी कार्यहरूमध्ये एउटामा पनि राख्न सक्दैन । बरु, उसलाई त्यो कार्यको निमित्त परमेश्वरद्वारा बोलाइएको हुन्छ वा वरदान दिइएको हुन्छ ।

कसैले यी पाँचवटा वरदानका कार्यहरूमध्ये एउटाभन्दा बढी पाएको हुन सम्भव छ, तर निश्चित संयोगहरू मात्र उपयुक्त हुन्छन् । उदाहरणको लागि, कुनै विश्वासीलाई पाष्टर र शिक्षक हुनको लागि वा अगमवक्ता र शिक्षक हुनलाई बोलाइन सम्भव हुन सक्छ । जे भए तापनि कोही पाष्टरको सेवकाइको लागि र प्रचारको सेवकाइको लागि खडा हुन सक्दैन, किनभने पाष्टरको सेवकाइले एकै ठाउँमा रहेर स्थानीय बगालको सेवा गर्ने कुरालाई माँग गर्दछ र उसले प्रचारकको बोलावटलाई पूरा गर्न सक्दैन । किनभने प्रचारक चाँहि विभिन्न ठाउँमा निर्धक्क भएर यात्रा गरिरहनु पर्ने हुन्छ ।

यी पाँचवटा भिन्नाभिन्नै सेवकाइका कार्यहरू भिन्ना-भिन्नै उद्देश्यको लागि भए तापनि, ती सबैलाई मण्डलीको एउटै सामान्य उद्देश्यको लागि दिइएको हो— सेवाको कामको लागि सन्तहरू सु-सज्जित होउन्” भनेर (एफिसी ४:१२) ।^{१०} हरेक सेवकको लक्ष्य सेवाको कार्यहरूको लागि पवित्रजनहरूलाई सु-सज्जित पार्ने हुनु पर्दछ (“सन्तहरू” भन्नुको अर्थ नै त्यही हो) । धेरैजसो सेवकाइमा भएकाहरूले तिनीहरूलाई सेवाको काममा पवित्रजनहरूलाई सु-सज्जित पार्न होइन, तर मण्डलीको सेवामा बस्ने शारीरिक मानिसहरूलाई मनोरञ्जन दिलाउनको लागि बोलावट पाएका हुन् कि जस्तो कार्य गर्दछन् । यी सेवकाइका कार्यहरूमध्ये कुनै पनि एउटा सेवकाइको निमित्त बोलाइएकाहरूले “सेवाको कामको लागि सन्तहरूलाई सु-सज्जित पार्नलाई” आफूले कतिको लगानी गरेको छु भनी स्पष्ट रूपमा मूल्यांकन गरेको हुनु पर्छ । यदि

^{१०} यसलाई अर्को तरिकाले पनि भन्न सकिन्छ, “प्रभु येशू खीष्टका चेलाहरू बनाउनको लागि ।”

हरेक सेवकले त्यसो गत्यो भने, धेरैले थुप्रै कृत्याकलापहरूमा "सेवकाइको" निमित्त निकालिएको भनेर विचार गर्नेछन् ।

Were some Ministry Gifts only for the Early Church ? के कुनै-कुनै सेवाका बरदानहरू शुरुको मण्डलीको लागि मात्र थिए त ?

सेवाका यी वरदानहरू मण्डलीलाई कति लामो समयसम्मको लागि दिइनेछ : प्रभु येशूले उहाँका पवित्रजनहरू सेवाको कामको लागि सु-सज्जित नहोउन्जेलसम्म ती वरदानहरू दिनु हुनेछ, जुन चाँहि उहाँको आगमन नहोउन्जेलसम्म हो । मण्डलीमा नयाँ जन्म पाएकाहरूले निरन्तर रूपमा अन्य विश्वासीहरूलाई खीष्टमा डोच्याउने काम गरी रहन्छन् जसहरूलाई विश्वासमा बढ्नलाई आवश्यक छ, अनि हामी बाँकी रहेकाहरू सधैं आत्मिक रूपमा परिपक्व हुँदै जानु आवश्यक छ ।

दुर्भाग्यवस केही मानिसहरूले आज दुई प्रकारका सेवकाइहरू मात्र अस्तित्वमा छन् भनेर भन्दछन् , तिनीहरू पाष्टर र प्रचारकको सेवकाइहरू हुन्— परमेश्वरले आफ्नो योजना परिवर्तन गर्नु भएको हो कि जस्तो लाग्दछ । त्यसो होइन, शुरुको मण्डलीलाई आवश्यक भएको जस्तो हामीलाई पनि अभै प्रेरितहरू, अगमवक्ताहरू र शिक्षकहरूको खाँचो पर्दछ । धेरै जसो मण्डलीहरूमा यी वरदानहरू हामीले नदेख्नुको कारण चाँहि प्रभु येशूले बेकारको, अपवित्र, भूटो सुसमाचारको मण्डलीहरूलाई होइन तर आफ्नो साँचो मण्डलीहरूलाई मात्र यी वरदानहरू दिन चाहनु हुने भएकोले गर्दा हो । बेकारको मण्डलीमा सेवाका केही वरदानहरू (प्रायः पाष्टरहरू र सायद केही प्रचारकहरू पनि) को भूमिका पूरा गर्न दुर्बल प्रयत्न गर्नेहरू मात्र पाउन सकिन्छ, तर प्रभु येशूले उहाँको मण्डलीलाई दिनु हुने परमेश्वरको बोलावट र सेवाका अभिषिक्त वरदानहरूमा कठिन प्रकारले तिनीहरूले आफूलाई प्रकट गराउँदछन् । निश्चित रूपमा तिनीहरूले पवित्रजनहरूलाई सेवाको काममा सु-सज्जित पार्ने काम गरिरहेका हुँदैनन् , किनभने तिनीहरूले प्रचार गरेको सु-समाचार पवित्रतामा घोषणा भएको हुँदैन, त्यसले त मानिसहरूलाई तिनीहरूले क्षमा पाएका छन् भनेर सोच्न मात्र लगाएर भुक्त्याउने काम मात्र गर्दछ । अनि ती मानिसहरूमा सेवाको काम गर्नलाई सु-सज्जित हुने चाहना नै हुँदैन । आफैलाई इन्कार गरेर आफ्ना क्रूसहरू बोक्ने तिनीहरूमा कुनै अभिप्राय नै हुँदैन ।

How do you know if you are called ? तपाईंले बोलावट पाउनुभएको छ कि छैन भनेर तपाईं कसरी जान्नुहुन्छ ?

सेवाका यी वरदानहरूमध्ये कुनै एउटा वरदान पाएकोछु भनेर कुनै पनि व्यक्तिले कसरी थाहा पाउँछ ? सर्वप्रथम त, उसले परमेश्वरबाट ईश्वरिय बोलावटको महसुस गर्नेछ । उसले एउटा कुनै निश्चित कार्य पूरा गर्नको लागि बोझ लिएको आफूलाई पाउनेछ । यो चाँहि खाँचो पूरा गर्ने कुरा देख्नुभन्दा पनि बढ्ता कुरा हो । बरु यो त परमेश्वरबाट एउटा निश्चित सेवकाइको निमित्त कुनै व्यक्तिलाई दिइएको एक प्रकारको भोकोपन हो । यदि उ परमेश्वरबाट साँच्चै बोलावट पाएको व्यक्ति हो भने, उसले त्यो बोलावटलाई पूरा गर्न सुरु

नगरुन्जेलसम्म उ सन्तुष्ट हुनै सक्दैन । मानिस वा समितिका मानिसहरूबाट अभिषेक पाउने कुरासँग यसले कुनै सरोकार राख्दैन । परमेश्वरले मात्रै बोलावट दिनु हुन्छ ।

दोस्रो कुरा, साँचो बोलावट पाएको व्यक्तिले आफूलाई उसलाई परमेश्वरले दिनु भएको कार्य पूरा गर्नको लागि परमेश्वरद्वारा नै सु-सज्जित पारिएको पाउनेछ । सेवाका यी पाँचवटा वरदानहरूमध्ये हरेकले व्यक्तिलाई परमेश्वरले जुन काम गर्नलाई बोलाउनुभएको छ, त्यो काम गर्नको निम्ति सक्षम बनाउने अलौकिक अभिषेक हुन्छ । बोलावट सँगसँगै अभिषेक पनि आउँदछ । यदि त्यहाँ अभिषेक छैन भने, त्यहाँ बोलावट पनि छैन । कुनै व्यक्तिले कुनै सेवकाई गर्छु भन्ने आकांक्षा बोकेर त्यो सेवकाइको निम्ति आफूलाई तयार गर्नको लागि कडा परिश्रम गर्दै चार वर्षसम्म बाइबल स्कूलमा अध्ययन गर्ला, तर परमेश्वरबाट अभिषेक नपाइकन, उसले साँचो सफलताको मौका पाउन सक्दैन ।

तेस्रो कुरा, उसले आफूले पाएको वरदानको अभ्यास गर्नको लागि परमेश्वरले मौकाको कुनै ढोका खोली दिनु भएको छ भन्ने कुरा पाउनेछ । यस प्रकारले उसले आफूलाई विश्वासयोग्य प्रमाणित गर्न सक्छ र अन्तमा, उसलाई अझ ठूलो मौकाहरू, जिम्मेवारिहरू र वरदानहरूसमेत दिइनेछ ।

यदि कुनै व्यक्तिले भित्रि ईश्वरिय दबाव र सेवाका पाँचवटा वरदानहरूमध्ये एउटा वरदानको निम्ति बोलावटको महसुस गर्दैन, वा परमेश्वरबाट दिइएको कार्य पूरा गर्नको लागि कुनै विशेष अभिषेकको निम्ति सचेत हुँदैन, वा उसले पाएको वरदानलाई अभ्यास गर्ने कुनै मौका पाउँदैन भने, त्यस व्यक्तिले उसलाई जुन कुरा हुनु पर्ने हो भनेर परमेश्वरले बोलाउनु नै भएको छैन, त्यो कुरा हुनको निम्ति प्रयत्न गर्नु हुँदैन । बरु, उसले आफ्नो स्थानीय मण्डलीको बीचमा, घर-छिमेकमा, र उसको कार्य-क्षेत्रमा अहर्हृको निम्ति आशिष हुनको लागि काम गर्नु पर्दछ । उसलाई सेवका “पाँचवटा” वरदानहरूको निम्ति बोलावट नभएको भए तापनि, उसलाई परमेश्वरले जुन वरदान दिनुभएको छ, त्यो वरदान प्रयोग गरेर सेवा गर्नलाई बोलाइएको छ, र उसले आफूलाई विश्वासयोग्य प्रमाणित गर्न प्रयत्न गर्नु पर्दछ ।

धर्मशास्त्रले सेवाका पाँचवटा वरदानहरूको बारेमा उल्लेख गरेको भए तापनि, यसको मतलब निश्चित वरदानमा खडा भएको हरेक व्यक्तिको परिचित सेवकाई हुनेछ भन्ने होइन । पावलले उही सेवकाइमा सम्भावित रूपले खडा हुने सेवकहरूको बीचको भिन्नता देखाउँदै “किसिम-किसिमका सेवकाइहरू” अस्तित्वमा छन् भनेर लेखेका छन् (१ कोरिन्थी १२:५) । यसको अतिरिक्त, यी सेवकाइहरूमाथि धेरै प्रकारको तहका अभिषेकहरू रहिरहेको देखिन्छ, त्यसैले हामीले पछिबाट अभिषेकको श्रेणीद्वारा सेवकाइको हरेक वरदानलाई श्रेणीबद्ध गर्न सक्छौं । उदाहरणको लागि, केही शिक्षकहरू अरु शिक्षकहरूभन्दा निश्चित प्रकारले अभिषिक्त भएको देखिन्छन् । अरु सेवकाइका वरदानहरूमा पनि त्यही कुरा सत्य हुन्छ । म व्यक्तिगत तवरले विश्वास गर्दछु, कि जुनसुकै सेवकले आफ्नो सेवकाइको अभिषेकलाई बढाउने खालको कामहरू गर्न सक्दछ, जस्तो कि समयको अन्तरालमा उसले आफैलाई विश्वासयोग्य साबित गर्दछ र परमेश्वरमा आफैलाई गहिरो रूपमा अलग गर्दछ ।

A Closer Look at the office of Apostle **प्रेरितको सेवकाई सम्बन्धी गहिरो अध्ययन**

प्रेरित (Apostle) ग्रीक शब्द एपोस्टोलोस (Apostolos) बाट अनुवाद गरिएको हो र यसको अक्षरश अर्थ “पठाइएको” भन्ने हुन्छ । नयाँ करारको साँचो प्रेरित मण्डली स्थापना गर्नको लागि कुनै निश्चित ठाउँमा वा ठाउँहरूमा आध्यात्मिक तवरले पठाइएको विश्वासी हो । उसले परमेश्वरको “भवन” को आत्मिकी जग राख्ने काम गर्दछ र पावलले आफै लेखेको जस्तो, उसलाई एउटा “सामान्य ठेकेदार”सँग तुलना गरिन्छ : “किनकि हामी परमेश्वरका सहकर्मी हौं, तिमीहरू चाहिँ परमेश्वरका खेत हौ, परमेश्वरका भवन हौ । मलाई दिइएको परमेश्वरको अनुग्रह अनुसार घर बनाउने निपूर्ण कारीगरले जस्तै मैले जग बसालें, र अर्काले त्यसमाथि घर बनाउदै जान्छ” (१ कोरिन्थी ३:९-१०) ।

एउटा “निपूर्ण कारीगर” , वा साधारण ठेकेदारले पूरै भवनको प्रकृयाको निरीक्षण गर्दछ- उसले पूरा भएको कामलाई राम्रोसित पूरा भयो कि भएन भनेर जाँच्ने काम गर्दछ । उ सिकर्मी वा डकर्मी जस्तो विशेषज्ञ चाहिँ होइन । उ सिकर्मी वा डकर्मीको काम गर्न सक्षम होला, तर उसले सिकर्मी वा डकर्मीहरूले गरेको जस्तो काम गर्न सक्दैन । त्यसै गरेर, एउटा प्रेरितले प्रचारक वा पाष्टरको काम गर्न सक्छ, तर त्यो काम उसले मण्डली स्थापना गरेको केही निश्चित समयसम्मको लागि मात्र गर्दछ । (प्रेरित पावल एक ठाउँमा छ महिनादेखि तीन वर्षसम्म मात्रै प्रायः गरेर एक ठाउँमा रहन्थे) ।

प्रेरितको काम मण्डलीहरू स्थापना गर्नु र परमेश्वरको मार्गमा तिनीहरूलाई अगाडि लैजाने क्रममा तिनीहरूको रेखदेख गर्नको लागि उत्तम हुन्छ । एउटा प्रेरित आफूले स्थापना गरेको मण्डलीलाई रेखदेख गर्नको लागि एल्डरहरू/ पाष्टरहरू/निरीक्षकहरू नियुक्त गर्नको निमित्त उत्तरदायी हुन्छन् (हेर्नुहोस् प्रेरित १४:२१-२३, तितस १:५) ।

True and False Apostle साँचो र भूठा प्रेरितहरू

आज केही सेवकहरू मण्डलीहरूमाथि अधिकार जमाउन चाहेको जस्तो देखिन्छ र तिनीहरूले आफूलाई प्रेरित हुनको लागि बोलावट पाएको छु भनी घोषणा गर्दछन् , तर तिनीहरू धेरै जसोमा समस्या हुन्छ । तिनीहरूले कुनै पनि मण्डलीहरू स्थापना गरेका हुँदैनन् (अथवा गरिहालेको भए तापनि एउटा वा दुईवटा मात्रै गरेका हुन्छन्) र तिनीहरूमा बाइबलिय प्रेरितको वरदान र अभिषेक समेत नभएको हुनाले, तिनीहरूले सोभ्रा सादा पाष्टरहरू खोज्नु पर्दछ जसले तिनीहरूलाई आफ्नो मण्डलीमाथि अधिकार जमाउन अनुमति दिन्छन् । यदि तपाईं पाष्टर हुनु हुन्छ भने, त्यस्तो प्रकारको आफैले आफैलाई उचाल्ने, शक्तिको भोका, भूठा प्रेरितहरूद्वारा मूर्ख नबनाइनुहोस् । तिनीहरू भेडाको भेषमा आउने ब्वाँसाहरू हुन् । तिनीहरू प्रायः जसो रूपैयाँ-पैसाको पछि लागेका हुन्छन् । धर्मशास्त्रले भूठा प्रेरितहरूलाई चेतावनी दिन्छ (हेर्नुहोस् २ कोरिन्थी ११:१३, प्रकाश २:२) । यदि तपाईंलाई तिनीहरूले तिनीहरू प्रेरितहरू हुनु भनेर भन्छन् भने, त्यो नै तिनीहरू प्रेरितहरू होइनन् भन्ने कुराको प्रमाण हो । तिनीहरूको फलले नै तिनीहरू को हुन् भनेर बताउँदछ ।

जुन पाष्टरले आफ्नै मण्डली स्थापना गर्दछन् र धेरै वर्षसम्म त्यही मण्डलीको पाष्टर भएर काम गर्दछन् भने उनी प्रेरित होइनन् । यस्तो प्रकारका पाष्टरहरूलाई सायद “प्रेरितीय पाष्टरहरू” भन्न सकिन्छ, किनकि तिनीहरूले आफ्नो मण्डलीलाई अगुवाई गरिरहेका हुन्छन् ।

तिनीहरू अझै पनि प्रेरितीय सेवकाइमा खडा हुँदैनन् , किनभने प्रेरितले त नियमित रूपमा मण्डलीहरूको स्थापना गरिरहनु पर्दछ ।

साँच्चै नै परमेश्वरबाट पठाइएको र आज प्रायः जसो भन्ने गरिएको “मिशनेरी” जसको मुख्य बोलावट मण्डलीहरूको स्थापना गर्नु हो, तिनीहरू नै प्रेरितको सेवकाइमा खडा हुँदैनन् । अर्कोतर्फ, जुन मिशनेरीहरूले बाइबल स्कूलहरू वा पाष्टरहरूलाई तालिम दिने काम गर्दछन् तिनीहरू प्रेरित नभएर शिक्षकहरू हुन् ।

साँचो प्रेरितको सेवकाइलाई अलौकिक चिन्हहरू र आश्चर्य कर्महरूद्वारा श्रेणीबद्ध गरिएको हुन्छ, जुन मण्डलीहरू स्थापना गर्ने कामको लागि उसलाई सहायता पुर्याउनलाई साधनको रूपमा दिइएको हुन्छ । पावलले लेखेका छन् :

“म केही नभए तापनि सर्वोच्च प्रेरितहरूभन्दा तुच्छ छैन । साँचो प्रेरितीय लक्षणहरू चाँहि पूरा धैर्यसाथ, चिन्हहरू, चमत्कारहरू र शक्तिका कामहरूद्वारा तिनीहरूका बीचमा प्रकट गरिएका थिए” (२ कोरिन्थी १२:११ ख- १२) ।

यदि कुनै व्यक्तिको सेवकाइमा चिन्ह चमत्कार र आश्चर्यका कामहरू हुँदैनन् भने उ प्रेरित होइन । साँचो प्रेरितहरू धेरै कम मात्रामा पाइन्छन् र तिनीहरू बेकारका, अपवित्र, भूठो सु-समाचार सुनाउने मण्डलीका हुँदैनन् भन्ने कुरा स्पष्ट छ । संसारका सु-समाचार नपुगेका स्थानहरूमा मैले मुख्य गरेर तिनीहरूलाई पाएको छु ।

The High Rank of the Apostle **प्रेरितको उच्च दर्जा**

सेवाका वरदानहरू सम्बन्धी नयाँ करारका दुवै सूचीहरूमा प्रेरितको सेवकाइलाई पहिलो सूचीमा राखिएको छ र यसलाई उच्च बोलावट हो भनी देखाइएको छ (हेर्नुहोस् एफिसी ४:११, १ कोरिन्थी [१२:२८](#)) ।

कसैले पनि उसको सेवकाई प्रेरितको रूपमा सुरु गरेको हुँदैन । अन्तमा एउटा व्यक्तिलाई प्रेरित हुनको लागि बोलावट हुन सक्ला, तर उसले त्यही नै सेवकाई सुरुमा नै गर्न थाल्दैन । सु-समाचार प्रचार गर्दै र शिक्षा दिँदै धेरै वर्षसम्म उसले आफूलाई पहिले विश्वासयोग्य साबित गर्नु पर्छ अनि मात्र अन्तिममा परमेश्वरले उसको निमित्त तयार गरी दिनु भएको सेवकाइको निमित्त उ खडा हुनेछ । पावललाई उनकी आफ्नी आमाको गर्भदेखि नै प्रेरित हुनको लागि बोलाइएको थियो, तर उनी त्यो सेवकाइमा अन्तिममा खडा हुनुभन्दा अगाडि उनले धेरै वर्षसम्म पूरा समय सेवकाइमा बिताएका थिए (हेर्नुहोस् गलाति १:१५-२:१) । वास्तवमा उनले आफ्नो सेवकाई शिक्षक र अगमवक्ताको सेवकाइको कामबाट शसुरु गरेका थिए (हेर्नुहोस् प्रेरित १३:१-२), र उनलाई पछिबाट प्रेरित हुनको निमित्त तहअनुसार बृद्धि गरियो जुन बेला चाँहि उनलाई पवित्र आत्माद्वारा पठाउने काम भयो (हेर्नुहोस् प्रेरित १४:१४) ।

पावलको अतिरिक्त अरु प्रेरितहरू र प्रभु येशूका खास बाह्रजना चेलाहरूलाई पनि प्रेरितहरू भनेर उल्लेख गरिएको कुरा हामी प्रेरित १:१५-२६, १४:१४, रोमी १६:७, २ कोरिन्थी ८:२३, गलाति १:१७-१९, फिलिप्पी २:२५ र १ थिस्सलोनिकी १:१ का साथ २:६ मा पाउँदछौं । २ कोरिन्थी ८:२३ र फिलिप्पी २:२५ मा सन्देशवाहक (messenger) भनेर अनुवाद गरिएको

शब्द एपोस्टोलोस (apostolos) भन्ने ग्रीक शब्द हो । प्रेरितको सेवकाई ती बाह्रजनालाई मात्र सीमित गरिएको थियो भन्ने सिद्धान्तलाई यस कुराले देखाउँदछ ।

यद्यपि बाह्रजना प्रेरितहरूलाई “थुमाका प्रेरितहरू भनेर श्रेणीबद्ध गर्न सकिन्छ र ती बाह्रजनाले मात्रै ख्रीष्टको हजार वर्षे राज्यमा विशेष स्थान पाउनेछन् (हेर्नुहोस् मत्ती १९:२८, प्रकाश २१:१४) । पत्रुस, याकूब र यूहन्ना जस्तो प्रेरितहरू हामीलाई अब फेरि चाहिन्दैन, जसलाई अद्वितीय प्रकारले धर्मशास्त्र लेखनको लागि प्रेरणा दिइएको थियो, किनभने बाइबलको प्रकाश पूरा भएको छ । आज पवित्र आत्माको शक्तिद्वारा मण्डलीहरूको स्थापना गर्ने प्रेरितहरू हामीलाई अबै आवश्यकता छ, जसरी पावल र अरु प्रेरितहरूले गरेका थिए, जुन कुरा प्रेरितको पुस्तकमा वर्णन गरिएको छ ।

The office of Prophet अगमवक्ताको सेवकाई

अगमवक्ता त्यो हो जसले अलौकिक प्रकाश पाएर ईश्वरीय प्रेरणाद्वारा बोल्दछ । प्राकृतिक तवरले, अगमवाणीको आत्मिक वरदान साथै प्रकाशको वरदानमा, बुद्धिको वचन, ज्ञानको वचन, र आत्मा छुट्याउने वरदानमा उसलाई निरन्तर रूपमा चलाइएको हुन्छ ।

पवित्र आत्माको इच्छा बमोजिम जुनसुकै विश्वासीलाई अगमवाणीको वरदानमा चलाइएको हुन सक्छ, तर त्यस कुराले उसलाई अगमवक्ता बनाउँदैन । सर्वप्रथम, एउटा अगमवक्ता, एक सेवक हो, जसले अभिषेक पाएर प्रचार गर्ने र शिक्षा दिने काम गर्दछ । किनभने अगमवक्तालाई दोस्रो उच्च बोलावट पाएको जस्तो देखिन्छ (१ कोरिन्थी १२:२८ मा सुचित गरिएको कुरा क्रमअनुसार हेर्नुहोस्), यद्यपि पूरा समय काम गर्ने सेवकलाई उसले केही वर्षसम्म सेवकाई नगरुन्जेल अगमवक्ताको सेवकाईमा लगाइन्दैन । यदि उ त्यो सेवकाईमा खडा हुन्छ भने, त्यो सेवकाईसँगै अगाडि बढ्ने अलौकिक साधन उसले पाउनेछ ।

नयाँ करारमा दुईजना मानिसहरूलाई अगमवक्ताहरू भनेर भनिन्थ्यो, ती दुईजना मानिसहरू यहूदा र सिलास हुन् । हामी प्रेरित १५:३२ मा पढ्दछौं, कि तिनीहरूले एन्टिओकको मण्डलीमा लामो अगमवाणी बोलेका थिए:

अनि यहूदा र सिलास आफैहरू पनि अगमवक्ता भएका हुनाले भाइहरूलाई धेरै वचनद्वारा अर्ती दिएर तिनीहरूलाई बलिया गराए ।”

“यसबेला कोही अगमवक्ताहरू यरुशलेमबाट एन्टिओखियामा आए । तिनीहरूमध्ये अगावस नाउँ भएका एकजना खडा भएर सारा संसारमा ठूलो अनिकाल पर्न आँटेको छ भन्ने पवित्र आत्माद्वारा भविष्यवाणी बोले । त्यो अनिकाल क्लौडियसको शासनकालमा परेको थियो ।”

अगावसलाई बुद्धिको वरदान दिइएको थियो भनेर थाहा गर्नुहोस्— भविष्यको बारेमा केही कुरा उनलाई प्रकट गरिएको थियो । वास्तवमा, अगावसलाई भविष्यमा के हुनेवाला थियो भनेर केही पनि थाहा थिएन, उसलाई पवित्र आत्माको इच्छामा उहाँले जे कुरा प्रकट गर्नु भएको थियो, त्यही मात्र थाहा थियो ।

प्रेरित २१:१०-११ मा अगावसको सेवकाइद्वारा परिचालित भएको बुद्धिको वरदानको अको पनि उदाहरण छ । यो समय एकजना व्यक्ति, पावलको बारेमा बोलिएको थियो : “अनि, हामी त्यहाँ केही दिन बस्दा यहूदियाबाट अगावस नाउँका एकजना अगमवक्ता आए । उनले हामीकहाँ

आएर पावलको पटुका लिई आफ्नो हात-खुट्टा बाँधे, र भने, “पवित्र आत्मा यसो भन्नु हुन्छ: ‘यो पटुका जुन मानिसको हो, त्यसलाई यरुशलेममा यहूदीहरूले यसैगरी बाँध्नेछन् र अन्य जातिहरूका हातमा सुम्पिदिनेछन्’ ।”

के नयाँ करारमा अगमवक्ताबाट व्यक्तिगत अगुवाई खोज्नु धर्मशास्त्र सम्मत हुन्छ ? हुँदैन । त्यसको कारण, किनकि सबै विश्वासीमा तिनीहरूलाई अगुवाई गर्नको लागि तिनीहरूभित्र पवित्र आत्मा हुनु हुन्छ । अगमवक्ता विश्वासीलाई मात्र अगमवणी दिन निश्चित भएको हुनु पर्दछ, उसले पहिले नै आफ्नो आत्मामा परमेश्वरको निर्देशनलाई जानेको हुन्छ । उदाहरणको लागि, जब अगावसले पावलको बारेमा अगमवणी बोले, तब तिनले पावलले अब के गर्नु पर्छ भनेर कुनै पनि निर्देशन दिएनन् , तर पावलले कुनै समयमा थाहा गरेकै कुरालाई उनले निश्चित गरी दिए ।

अगाडि नै भनिएभैं पावल प्रेरितका सेवकाइमा बोलाइनअगि (हेर्नुहोस् १३:१) अगमवक्ताको (र शिक्षकको पनि) सेवकाइमा खडा थिए । गलाती १:११-१२ अनुसार पावलले प्र भुवाट प्रकाश पाएका थिए र उनले थुप्रै दर्शनहरू पनि पाएका थिए भनेर हामीलाई थाहा छ (हेर्नुहोस् प्रेरित ९:१-९, १८:९-१०, २२:१७-२१, २३:११, २ कोरिन्थी १२:१-४) ।

भूठो मण्डलीभित्र जसरी हामीले साँचो प्रेरितहरू भेट्न सक्दैनौं, त्यसैगरी अगमवक्ताहरू पनि भेट्न अगमवक्ताहरूलाई टाढा राख्दछन् । त्यसको कारण चाँहि किनभने साँचो अगमवक्ताहरूले तिनीहरूको अनाज्ञाकारिताप्रति परमेश्वर रुष्ट हुनु हुन्छ भन्ने प्रकाश ल्याई दिन्छन् (जसरी यूहन्नाले एशियामा भएका धेरैजसो मण्डलीहरूमा त्यस प्रकारको प्रकाश प्र काशको पहिलो दुईवटा अध्यायहरूमा ल्याई दिएका थिए) । भूठो मण्डली त्यस्तो कुराको निमित्त खुलस्त हुँदै हुँदैन ।

The office of Teacher शिक्षकको सेवकाई

१ कोरिन्थी १२:२८ मा सुचित गरिएको क्रमअनुसार शिक्षकको सेवकाई तेस्रो उच्च बोलावट हो । शिक्षक त्यो हो, जो परमेश्वरको वचनको शिक्षा दिनको लागि अलौकिक तवरले अभिषिक्त भएको हुन्छ । कसैले बाइबल सिकाउँदैमा उ नयाँ करारको शिक्षक भैहाल्ने होइन । धेरैले रहरले वा करले मात्र सिकाउँछन् , तर जुन व्यक्ति शिक्षकको सेवकाईमा खडा हुन्छ, त्यो व्यक्तिले शिक्षा दिनको लागि अलौकिक तवरले वरदान पाएको हुन्छ । उसलाई प्रायः जसो गरी परमेश्वरको वचन सम्बन्धमा अलौकिक प्रकाश दिइएको हुन्छ र उसले बुझ्न सक्ने र सबैले त्यसलाई पालन गर्न सक्ने तवरले बाइबललाई व्याख्या गर्नसक्छ ।

नयाँ करारमा यस सेवकाइमा खडा भएको एउटा राम्रो उदाहरण अपोलोसको हो । पावलले उनको प्रेरितिय सेवकाई र अपोल्लोसको शिक्षा दिने सेवकाइलाई यसो भनेर १ कोरिन्थीमा तुलना गरे : “मैले रोपें, अपोल्लोसले पानी हाले, तर परमेश्वरले नै बढाउनु भयो... मैले जग बसालें, र अर्काले त्यसमाथि घर बनाउँदै जान्छ” (१ कोरिन्थी ३:६, १० ख) ।

शिक्षक अपोल्लोसले मौलिक रूपमा रोप्ने काम वा जग बसाल्ने काम गरेका होइनन् । वरु, उनले त भर्खरै उम्रिएकाहरूलाई परमेश्वरको वचनको पानी हाल्ने काम गरे र बसालिएको जगमाथि गारो थप्ने काम गरे ।

अपोल्लोसको बारेमा पनि प्रेरित १८:२७ मा उल्लेख गरिएको छ: “तिनले (अपोल्लोसले) अखैयामा जाने मन गर्दा भाइहरूले तिनलाई त्यहाँ जाने प्रोत्साहन दिए, र तिनलाई ग्रहण गर्नु भनी त्यहाँका चेलाहरूलाई उत्साह दिए र पत्र लेखे, तिनले त्यहाँ पुगेर अनुग्रहद्वारा विश्वास गर्नेहरूलाई धेरै सहायता गरे, किनकि तिनले धर्मशास्त्रका वचनद्वारा प्रभु येशू नै खीष्ट हुनु हुन्छ भन्ने कुरा देखाइकन यहूदीहरूलाई सबैका सामुन्ने विलकुल निरुत्तर तुल्याए ।”

पहिले नै खीष्टियन भई सकेकाहरूलाई अपोल्लोसले “ठूलो सहायता” गरे र उनको शिक्षालाई “शक्तिशाली” भनेर वर्णन गरिएको कुरालाई थाहा गर्नुहोस् । अभिषिक्त शिक्षा सँधै शक्तिशाली हुन्छ ।

मण्डलीको लागि शिक्षाको सेवकाई आश्चर्यकर्मको काम र चँगाईको काम गर्ने वरदानभन्दा पनि बढी महत्वपूर्ण हुन्छ । त्यसैकारण १ कोरिन्थी १२:२८ मा ती वरदानहरूअगि यो वरदानलाई सुचित गरियो ।

अनि परमेश्वरले मण्डलीमा पहिलो प्रेरितहरू, दोस्रो अगवक्ताहरू, तेस्रो शिक्षकहरू, तब आश्चर्यकर्मको काम गर्नेहरू र निको पार्ने वरदान पाएकाहरूलाई नियुक्त गर्नु भएको छ ।

दुर्भाग्यबस, कहिले-काँही विश्वासीहरू तिनीहरूको जीवनमा आत्मिकी वृद्धि र पवित्रता ल्याउने वचनको शुद्ध शिक्षालाई सुन्नुभन्दा निको पारिएको कुरा हेर्न बढी आकर्षित हुन्छन् ।

बाइबलले शिक्षा तथा प्रचार दुवैको बारेमा बताउँछ । शिक्षा धेरै तार्किक र निर्देशनात्मक हुन्छ भने प्रचार चाँहि बढी जसो प्रेरणादायी र उत्प्रेरणात्मक खालको हुन्छ । प्रचारकहरूले सामान्यतया प्रचार गर्दछन् । सामान्य रूपमा शिक्षक र पाष्टरहरूले सिकाउने काम गर्दछन् । प्रेरितहरूले प्रचार र शिक्षा दुवै दिन्छन् । केही विश्वासीहरूले शिक्षाको महत्वलाई नबुझिँदा दुःख लाग्दछ । कसै-कसैले त वक्ताले छिटो-छिटो र बेस्सरी कराएर प्रचार गर्नु भन्दै मात्र अभिषिक्त भएको रहेछ भनी साँच्नेसम्म गर्दछन् । त्यस्तो ता हुँदै होइन ।

अभिषिक्त शिक्षकको एउटा राम्रो उदाहरण प्रभु येशू आफै हुनु हुन्छ । शिक्षकको एउटा राम्रो उदाहरण प्रभु येशू आफै हुनु हुन्छ । उहाँको शिक्षा उहाँको सेवकाइको एउटा भाग नै भएकोले गर्दा धेरैले उहाँलाई “शिक्षक (गुरु) को रूपमा सम्बोधन गरेका छन् (मत्ती ८:१९, मार्कस ५:३५, यूहन्ना ११:२८) ।

शिक्षकहरू र शिक्षाको बारेमा अधिक अध्ययनको लागि, हेर्नुहोस्, प्रेरित २:४२, ५:२१, २५, २८, ४२, ११:२२-२६, १३:१, १५:३५, १८:११, २०:१८-२०, २८:३०-३१, रोमी १२:६-७, १ कोरिन्थी ४:१७, गलाती ६:६, कलस्सी १:२८, १ तिमोथी ४:११-१६, ५:१७, ६:२, २ तिमोथी १:११, २ र याकूब ३:१ ।

सुचित गरिएको अन्तिमको पदले हामीलाई भन्दछ, कि शिक्षकहरूको न्याय चाँहि अरुको भन्दा बढी कडासाथ हुनेछ र त्यसैले तिनीहरूले जे सिकाउँछन् त्यसमा तिनीहरू धेरै होशियार हुनु पर्दछ ।

The office of Evangelist **प्रचारकको सेवकाई**

प्रचारक त्यो व्यक्ति हो जसलाई सु-समाचार प्रचार गर्नको निम्ति अभिषेक गरिएको हुन्छ । उसको सन्देश प्रभु येशू खीष्टतर्फ मानिसहरूलाई पश्चाताप र विश्वासमा

अगुवाई गर्न निर्दिष्ट गरिएको हुन्छ । तिनीहरू आश्चर्यकर्महरूसँगसँगै अगाडि बढेका हुन्छन् , जसले अविश्वासीहरूको ध्यानलाई आकर्षित गर्दछ र उसको सन्देशको सत्यतातर्फ विश्वास दिलाउने काम समेत गर्दछ ।

सुरुको मण्डलीमा धेरै प्रचारकहरू थिए भन्ने कुरामा कुनै शंका छैन, तर प्रेरितको पुस्तकमा प्रचारक भनेर एउटा मात्र मानिसको बारेमा उल्लेख गरिएको छ । उनको नाम फिलिप थियो: “हामी प्रचारक फिलिपको घरमा पस्यौं र तिनी सातजनामध्ये एक थिए, र हामी तिनीसँग बस्यौं” (प्रेरित २१:८) ।

फिलिपले आफ्नो सेवकाई एउटा सेवकको रूपमा सुरु गरेका थिए (अर्थात्, सायद “डिकेन”को रूपमा) जसले टेबलको सेवकाइमा साथ दिन्थे (हेर्नुहोस् प्रेरित ६:१-६) । उनलाई स्तिफनसको शहीद भएको समयमा सतावटको बेला प्रचारको सेवकाइमा पदोन्नती गरि दिएको थियो । उनले सर्वप्रथम सामरियामा सु-समाचार प्रचार गरे :

“अनि फिलिपले चाँहि सामरियाको एउटा शहरमा गएर तिनीहरूलाई ख्रीष्टको प्रचार गरे । फिलिपले भनेका वचन सुनेर, अनि तिनले गरेका चिन्हहरू देखेर, भीडले एक मनका भई तिनको कुरामा ध्यान दिए । किनकि धेरैजनाबाट अशुद्ध आत्माहरू ठूलो श्वरले चिच्याउँदै निस्कन लागे, र धेरैजना पक्षघातका रोगीहरू र लङ्गडाहरू पनि निको पारिए । यसरी त्यस शहरमा ज्यादै आनन्द भयो” (प्रेरित ८:५-८) ।

फिलिपको एउटै मात्र सन्देश थियो भन्ने कुरालाई विचार गर्नुहोस्- ख्रीष्ट । उनको लक्ष्य चेलाहरू बनाउनलाई सुरु गर्ने थियो, जुन चाँहि चेलाहरू ख्रीष्टको आज्ञाकारी अनुयायीहरू हुनु पर्ने थियो । उनले ख्रीष्टलाई आश्चर्यकर्म गर्ने, परमेश्वरको पुत्र, प्रभु, मुक्तिदाता र चाँडै आउन लाग्नुभएको न्यायकर्ता भनेर घोषणा गरे । उनले मानिसहरूलाई पश्चाताप गरेर उनको प्रभुलाई पछ्याउनको लागि तिनीहरूलाई अनुरोध गरे ।

चिन्ह, चमत्कार र आश्चर्यकर्महरूका साथ फिलिपलाई सु-सज्जित पारिएको थियो जसले उनको प्रचार गरेको सन्देशलाई विशिष्ट तुल्याई दिएको थियो भन्ने कुरालाई पनि मनमा राख्नुहोस् । सु-समाचारको सेवकाइमा खडा भएको व्यक्ति चँगाईको वरदान र अरु आत्मिक वरदानहरूद्वारा समेत अभिषिक्त भएको हुनेछ । भूठो मण्डलीमा भूठो प्रचारक मात्रै हुन्छ, जसले भूठो सु-समाचार प्रचार गर्दछ । आज संसारै त्यस्तै खालका प्रचारकहरूले भरिएको छ, र परमेश्वरले तिनीहरूको सन्देशमा आश्चर्यकर्म र चँगाईहरू ल्याई दिनु हुन्न भन्ने कुरालाई ठोकुवा दिइरहेका छन् । त्यसको सामान्य कारण चाँहि तिनीहरूले उहाँको सु-समाचार प्रचार गरिरहेका छैनन् । तिनीहरूले साँचो रूपमा ख्रीष्ट प्रचार गर्दैनन् । तिनीहरूले प्रायः गरेर मानिसहरूको खाँचाहरूको बारेमा र ख्रीष्टले तिनीहरूलाई कसरी प्रशस्तताको जीवन दिन सक्नु हुन्छ भनेर प्रचार गर्दछन् , अथवा तिनीहरूले पश्चाताप भन्ने कुरा समावेश नभएको मुक्तिको शुत्र प्रचार गर्दछन् । तिनीहरूले मानिसहरूको दोष त इलाज गरी दिन्छ, तर तिनीहरूलाई मुक्ति भने दिँदैन । तिनीहरूको प्रचारको परिणामहरू चाँहि मानिसहरूले नयाँ गरी जन्मनको लागि एकदम थोरै मात्र मौका पाएका हुन्छन्, किनभने अब तिनीहरूले आफूसँग पहिले नै छ भनेर सौँचेको कुरालाई ग्रहण गर्न खाँचो छैन भनेर देख्दछन् । त्यस्तो प्रकारका प्रचारकहरूले वास्तवमै शैतानको राज्य निर्माण गर्ने काममा सहायता पुऱ्याउँदछन् ।

एफिसी ४:११ मा भैं १ कोरिन्थी १२:२८ मा भएको अरु सेवाका वरदानहरूसँग प्रचारकको सेवकाइको बारेमा सुचित गरिएको छैन । जे भए तापनि म यो कुरामा जोड दिन चाहन्छु , कि प्रचारको सेवकाइमा “आश्चर्यकर्म र चँगाईको वरदान” पनि लाग्नु हुने गर्दछ,

किनकि ती कुराहरू प्रचारक फिलिपको सेवकाइमा विशिष्ट थिए, र ती कुराहरूले कुनै पनि प्रचारकको सेवकाइमा स्वभाविक रूपले अलौकिक विशिष्टता प्रदान गर्दछन् ।

मण्डली-मण्डलीमा भ्रमण गर्ने धेरै मानिसहरूले आफूलाई प्रचारक भनेर भन्दछन् तर तिनीहरू साँचो प्रचारकहरू होइनन् किनभने तिनीहरूले मण्डली भवनहरूभित्र खीष्टियनहरूलाई मात्रै प्रचार गर्दछन् र तिनीहरू चंगाई गर्ने वा आश्चर्यकर्मको वरदानको साथ सु-सज्जित पारिएका हुँदैनन् । (कहिले त्यस्तो प्रकारको वरदानहरू पाएको छु त भन्छन् तर तिनीहरूले सोभा-सिधा मानिसहरूलाई मात्रै मुख बनाइरहेका हुन सक्छन् । तिनीहरूको सबैभन्दा ठूलो आश्चर्यकर्महरू भनेको तिनीहरूले ठेलेर मानिसहरूलाई भुइमा लडाउने काम मात्र हो) । ती भ्रमण गर्ने सेवकहरू शिक्षक वा प्रचारक वा उत्साह दिनेहरू मात्र हुन सक्छन् (हेर्नुहोस् रोमी १२:८), तर तिनीहरू प्रचारकको सेवकाइमा खडा हुन सक्दैनन् । जे भए तापनि, परमेश्वरले एउटा व्यक्तिलाई उसको सेवकाइमा उत्साह दिने वा प्रचार सेवकाइमा खडा गर्न सुरु गरेर त्यसपछि उसलाई प्रचारकको सेवकाइमा पदोन्नति गरी दिने कुरा चाँहि सम्भव छ ।

प्रचारकको सेवकाइको लागि अधिक अध्ययनको लागि प्रेरित ८:४-१०, फिलिपको सेवकाइको बारेमा उल्लेख गरिएको कुरालाई पढ्नुहोस् । सेवाका वरदानहरूको भित्रि-भरोसाको महत्वलाई विचार गर्नुहोस् (विशेष १४-२५ पदहरूमा हेर्नुहोस्) र कसरी फिलिपले भीडहरूलाई मात्रै प्रचार नगरेर व्यक्ति विशेषलाई समेत पनि सेवकाई गर्नको लागि परमेश्वरद्वारा उनी डोच्याइएका थिए भन्ने कुरालाई पनि विचार गर्नुहोस् (हेर्नुहोस् प्रेरित ८:२५-३९) ।

प्रचारकहरूलाई तिनीहरूका विश्वासीमा डोच्याइएका नयाँ मानिसहरूलाई बप्तिष्मा दिनको लागि पनि आज्ञा गरिएको जस्तो लाग्दछ, तर तिनीहरूलाई नयाँ विश्वासीहरूलाई पवित्र आत्माको बप्तिष्माको निमित्त सेवकाई गर्नको लागि जरुरी रूपमा आज्ञा गरिएको छैन । त्यो ता प्राथमिक रूपमा प्रेरितहरू वा पाष्टरहरू/एल्डरहरू/निरीक्षकहरू (विशपहरू)को जिम्मेवारी हो ।

The office of Pastor

पाष्टरको सेवकाई

पहिलेका दुईवटा अध्यायहरूमा, मैले औसत वैधानिक पाष्टरसँग बाइबलीय पाष्टरको भूमिकाको बारेमा तुलना गरेको थिएँ । यद्यपि पाष्टरको सेवकाइको बारेमा भन्नु अझै धेरै कुराहरू बाँकी नै छन् ।

पाष्टरको सेवकाइको बारेमा धर्मशास्त्रले के भन्दछ भनेर पूर्ण रूपमा बुझ्नको लागि, हामीले तीनवटा मुख्य ग्रीक शब्दहरूलाई बुझ्नु आवश्यक हुन्छ । ग्रीक भाषामा तिनीहरू हुन् : (१) पोइमेन (Poimen), (२) प्रेस्बुटेरोस (Presbuteros) र (३) एपिस्कोपोस (Episkopos) । क्रमशः तिनीहरूलाई यसरी अनुवाद गरिएको छ : (१) गोठालो वा पाष्टर (Shepherd or Pastor), (२) एल्डर (elder), र (३) निरीक्षक वा विशप (Overseer or Bishop) ।

पोइमेन (Poimen) भन्ने शब्द नयाँ करारमा अठार पटक पाइन्छ र यसलाई गोठालो (Shepherd) भनेर सत्रपल्ट अनुवाद गरिएको छ भने पाष्टर भनेर एकचोटि मात्रै अनुवाद गरिएको पाइन्छ । पोइमेइनो (Poimaino) भन्ने क्रियापद एघारपल्ट पाइन्छ र यसलाई प्रायः गरेर गोठालो (Shepherd) भनी अनुवाद गरिएको छ ।

प्रेस्बुटेरोस (Presbuteros) भन्ने ग्रीक शब्द नयाँ करारमा छैसट्टीपल्टसम्म पाइन्छ । तिनीहरूमध्ये साठीपल्ट एल्डर (elder) वा एल्डरहरू (Elders) भनी अनुवाद गरिएको छ ।

अन्तमा, एपिस्कोपोस (episkopos) भन्ने ग्रीक शब्द नयाँ करारमा पाँचपल्ट पाइन्छ र ती समयहरूमध्ये चारपल्टसम्म निरीक्षक (Overseer) भनी अनुवाद गरिएको छ । किङ्गजेम्स भर्सनले यसलाई विशप भनी अनुवाद गर्दछ ।

यी सबै तीनवटै शब्दहरूले मण्डलीमा भएको एउटै ओहोदालाई बताउँदछन् र तिनीहरूलाई एक-अर्काको स्थानमा राखेर पनि प्रयोग गर्न सकिन्छ । प्रेरित पावलले जुन-जुन ठाउँहरूमा मण्डलीहरू स्थापना गरे, ती ठाउँहरूमा उनले एल्डरहरू (प्रेस्बुटेरोस) नियुक्ति गरी दिएका थिए, जोहरूलाई उनले त्यहाँको स्थानीय मण्डलीहरूको देखदेख गर्नको लागि छोडेका थिए (हेर्नुहोस् प्रेरित १४:२३, तितस १:५) । तिनीहरूको जिम्मेवारी भनेको तिनीहरूको जिम्मामा भएको बगालको निरीक्षण गर्नु (eliskopos) / गोठालो (Shepherd) गर्नु नै थियो । उदाहरणको लागि, प्रेरित २०:१७ मा हामी पढ्छौं: “अनि तिनले मिलेटसबाट एफिससमा मानिस पठाएर मण्डलीका एल्डरहरू (प्रेस्बुटेरोस) लाई बोलाई पठाए” ।

अनि पावलले ती मण्डलीका एल्डरहरूलाई के भने ? “तपाईंहरू आफ्ना निमित्त र आफ्नो समस्त बगालको निमित्त सावधान रहनुहोस् , पवित्र आत्माले तपाईंहरूलाई बगालका निरीक्षकहरू (Episkopos) बनाउनु भएको हुनाले उहाँले आफ्नै रगतले किन्नु भएको परमेश्वरको मण्डलीको गोठालो (Shepherd) तपाईंहरू गर्नुहोस्” (प्रेरित २०:२८) ।

तीनवटा ग्रीक शब्दहरूको एक-अर्काको स्थानमा राखेर प्रयोग गर्न सकिने कुरालाई विचार गर्नुहोस् । तिनीहरू तीनवटा भिन्नाभिन्नै सेवकाइहरू होइनन् । पावलले एल्डरहरूलाई निरीक्षकहरू भनेर सम्बोधन गरे जसले गोठालोको जस्तो कार्य गर्नु पर्ने थियो ।

पत्रुसले आफ्नो पहिलो पत्रमा यसरी लेखेका छन् : “त्यसैकारण, खीष्टका कष्टको साक्षी र प्रकट हुने महिमाको सहभागी भएको नाताले र एक सङ्गी एल्डरको हैसियतले तिमीहरूमध्येका एल्डरहरूलाई (प्रेस्बुटेरोस (Prebuteros) म उत्साह दिन्छु । तिमीहरूको देखरेखमा राखिएको परमेश्वरको बगालको गोठालो गर । करले होइन तर स्व-इच्छाले, धनको लोभले होइन, तर उत्साहसाथ, तिमीहरूको जिम्मामा रहेकाहरूमाथि अधिकार जमाएर होइन तर बगालको निमित्त उदाहरण भएर । र जब मूल गोठालो प्रकट हुनु हुनेछ, तब तिमीहरूले महिमाको नओइलाउने मुकुट प्राप्त गर्नेछौ (१ पत्रुस ५:१-४) ।

पत्रुसले एल्डरहरूलाई तिनीहरूका बगालको गोठालो गर्नको लागि भने । यहाँ अनुवाद गरिएको गोठालो गर्नु भन्ने कृयापदलाई एफिसी ४:११ मा पाष्टर भनी त्यसको भाववाचक सज्ञाको रूपमा अनुवाद गरिएको छ:

“अनि उहाँले (येशूले) कसैलाई प्रेरितहरू, र कसैलाई अगमवक्ताहरू, र कसैलाई प्रचारकहरू अनि कसैलाई चाँहि पाष्टरहरू र शिक्षकहरू हुने वरदान दिनु भयो”) ।

एल्डरहरू र पाष्टरहरू उस्तै-उस्तै हुन भनेर पनि विश्वास गर्नको लागि यसले हामीलाई अगुवाई गर्दछ ।

तितस १:५-७ मा एक-अर्काको स्थानमा राखेर प्रयोग गर्न सकिने गरी पावलले एल्डर (प्रेस्बुटेरोस) र निरीक्षक (एपिस्कोपोस) भन्ने शब्दहरूलाई पनि प्रयोग गरेका छन् : “यसैकारण, मैले तिमीलाई क्रेटमा छोडे, कि मैले तिमीलाई अह्राए- बमोजिम तिमीले त्यहाँ अपूरा कुराहरू पूरा गर्नु , र हरेक शहरमा एल्डरहरू नियुक्त गर्नु..... किनभने निरीक्षक (विशप) चाँहि दोषरहित हुनु पर्छ) ।

यसरी पाष्टर, एल्डर र निरीक्षक (बिशप) को सेवकाइहरू सबै एउटै सेवकाई होइनन् भनेर विवाद गर्नु उचित हुन सक्दैन । निरीक्षक र एल्डरहरूको बारेमा नयाँ करारका पत्रहरूमा लेखिएका जुनसुकै कुराहरू त्यसैकारणले पाष्टरहरूको लागि पनि उपयोगी छन् ।

Church Governance मण्डलीको शासन

माथि उल्लेखित धर्मशास्त्रका पदहरूबाट यो कुरा पनि अति नै स्पष्ट हुन्छ, कि एल्डरहरू/पाष्टरहरू/निर्देशकहरूलाई आत्मिक रूपमा मण्डलीको रेखदेख गर्न मात्र दिइएको छैन, तर तिनीहरूलाई शासन गर्ने अख्तियार पनि दिइएको छ । सामान्य रूपमा एल्डरहरू/पाष्टरहरू/निरीक्षकहरू (बिशपहरू) अख्तियारमा रहेका हुन्छन् र मण्डलीहरूका सदस्यहरूले तिनीहरूप्रति समर्पित हुनु पर्दछ: “आफ्ना अगुवाहरूको आज्ञा पालन गर र तिनीहरूप्रति समर्पित होऊ, किनभने तिनीहरूले नै लेखा बुझाउनु पर्नेले भैं तिमीहरूको प्रणको रक्षा गर्दछन् (हिब्रू १३:१७) ।

वास्तवमा, जुन ख्रीष्टियनले आफूलाई परमेश्वरमा समर्पित गर्दैन, त्यसले पाष्टरप्रति पनि आफूलाई समर्पित गर्दैन, तर उसले पाष्टर पनि पूर्ण छैनन् भनेर जान्नु पर्ने हो ।

आफ्नो घरकाहरूमाथि एउटा बाबुको अख्तियार भएभैं पाष्टरहरू/एल्डरहरू/निरीक्षकहरूले पनि तिनीहरूको मण्डलीमाथि अख्तियार चलाउँदछन्:

निरीक्षक चाँहि (पाष्टर/एल्डर) कसैले दोष लगाउन नसक्ने हुनु पर्दछ ... उनी आफ्नो घर राम्ररी चलाउन सक्ने, र आफ्ना छोरा-छोरीहरूलाई आदरपूर्वक आज्ञापालन गर्ने बनाउने, तर यदि कुनै मानिसले आफ्ना घरकाहरूलाई तह लाउन जान्दैन भने, त्यसले परमेश्वरको मण्डलीको देखरेख कसरी गर्न सक्छ र ? (१ तिमोथी ३:२-५) ।

“मण्डलीको असल देखरेख गर्ने एल्डर (पाष्टरहरू/निरीक्षक-बिशपहरू) दोब्बर आदरकायोग्य हुन्छन् , विशेष गरी, जसले वचनको प्रचार र शिक्षामा परिश्रम गर्दछन्” (१ तिमोथी ५:१७) ।

एल्डरहरूले स्पष्ट रूपमा शासन गर्दछन् ।

Unscriptural Elders एल्डरहरू जो धर्मशास्त्र अनुसार छैनन्

धेरै मण्डलीहरूले तिनीहरूको मण्डलीलाई शासन गर्ने एल्डरहरूको समूह भएकोले गर्दा तिनीहरूको शासन प्रकृया बाइबलीय छ भनेर विश्वास गर्दछन् , तर तिनीहरूको समस्या चाँहि एल्डरहरू सम्बन्धित तिनीहरूको अवधारणा गलत प्रकारको छ । तिनीहरूका एल्डरहरू मण्डलीको सभाभित्रबाट चुनिन्छन् र नियमित रूपमा नियुक्त हुने गर्दछन् । तिनीहरू प्रायः जसो गरेर त्यसलाई “एल्डरहरूको बोर्ड” (The Board of Elders) भनेर भन्दछन् । तर बाइबलीय परिभाषा अनुसार त्यस्तो प्रकारका मानिसहरू एल्डरहरू होइनन् । यदि हामीले पावलले एल्डरहरूको योग्यताको बारेमा भनेको कुरालाई जाँच गर्नु भन्ने मात्रै पनि यो कुरा स्पष्ट हुन्छ । पावलले लेखेका छन् कि एल्डर पूरा समय दिएर काम गर्ने होउन्, र त्यसैले

उसलाई तनाखा दिनु पर्छ, र उनी शिक्षा दिने हुनु पर्छ । प्रचार गर्ने र मण्डलीमा शासन गर्ने उसको स्थान हुनु पर्दछ (हेर्नुहोस् १ तिमोथी ३:४-५, ५:१७-१८, तितस १:९) । मण्डलीमा बस्ने जो सुकै मानिसहरू पनि धेरै कम मात्रामा यी योग्यताहरूमा “एल्डर बोर्डमा” रहनको लागि योग्य हुन्छन् । तिनीहरूलाई तनाखा दिइएको हुँदैन, तिनीहरूले प्रचार गर्ने वा शिक्षा दिने काम गर्दैनन्, तिनीहरूले पूरा समय दिएर मण्डलीको लागि काम गर्दैनन्, अनि तिनीहरूले धेरै कम मात्रामा मण्डलीको व्यवस्थापन कसरी गर्ने भनेर जानेका हुन्छन् ।

धर्मशास्त्रसम्मत नभएको मण्डलीको शासन पद्धती अरु कुराहरूभन्दा स्थानीय मण्डलीहरूमा धेरै समस्याहरूको एकदम राम्रो कारण बन्न सक्दछ । जब गलत मानिसहरूले मण्डलीको एकदम राम्रो कारण बन्न सक्दछ । जब गलत मानिसहरूले मण्डलीलाई शासन गर्दछन्, तब त्यहाँ समस्याहरू आइरहन्छन् । यसले भै-भगडा, सम्भौता र मण्डलीको पूरै निधनको लागि ढोका खोलिदिन सक्दछ । धर्मशास्त्र सम्मत नभएको मण्डलीको शासन पद्धती शैतानको लागि स्वागतद्वार जस्तै हो ।

मैले बैधानिक मण्डलीको साथै घरेलु मण्डलीका पाष्टरहरूको लागि लेखिरहेको छु भनेर म महसुस गर्दछु । केही बैधानिक मण्डलीका पाष्टरहरूले ती मण्डलीहरूमा पाष्टरको सेवकाई गरिरहेका हुनसक्छन् जुन मण्डलीहरूको पहिले नै अधर्मशास्त्रीय शासन पद्धती छ, जहाँ मण्डलीको सभाले नै एल्डरहरूलाई चुनेर नियुक्त गरिएको हुन्छ । यी अधर्मशास्त्रीय शासनपद्धतिहरू प्रायः गरेर भै-भगडाको विकास नगरी परिवर्तन हुनै सक्दैनन् ।

त्यस्तो प्रकारको जुनसुकै पाष्टरहरूलाई मेरो सल्लाह चाँहि मण्डलीको शासन पद्धतिलाई परिवर्तन गर्नको लागि परमेश्वरको सहायताका साथ भरमग्दुर प्रयार गर्नुहोस् र सम्भावित तनावग्रस्त अस्थायी भै-भगडाहरूलाई तथा फूटहरूलाई सहनुहोस् र त्यसो नगर्नाले भविष्यमा त्योभन्दा पनि ठूलो फुट सहनुपर्ने हुन्छ । यदि उसले केही अस्थायी तनावहरू सहनका लागि सफल भए भनेदेखि, उनले भविष्यमा आइपर्ने सबै प्रकारको भै-भगडाहरूलाई तथा फूटहरूलाई सजिलैसँग दुर गर्न सक्नेछन् । यदि उनी असफल भए भने, उसले सँधै अर्को नयाँ मण्डली सुरु गर्न सक्नेछन् र त्यसलाई धर्मशास्त्रीय तवरले सुरुदेखि नै चलाउनु सक्नेछन् ।

लामो समयसम्म कष्टित हुनु परे तापनि, उनले परमेश्वरको राज्यको निमित्त सम्भवत धेरै फल फलाउँनेछन् । यदि उनले अहिले शासन गरिरहेको मण्डलीका मानिसहरू खीष्टको साँचो चेलाहरू हुन् भने, उनले तिनीहरूलाई जुन कुरा परिवर्तन हुनु पर्ने हो, त्यसलाई परिवर्तन गर्नको लागि आदरणीय तवरले धर्मशास्त्रबाट त्यस प्रकारको शासन पद्धतिलाई परिवर्तन गर्नको निमित्त तिनीहरूलाई विश्वास दिलाउने मौका पाउँनेछन् ।

The Plurality of Elders **एल्डरहरूको बाहुल्यता**

धर्मशास्त्रमा एल्डरहरूलाई बहुवचनमा राखिएको छ भनेर कोही-कोही मानिसहरूले औल्याउँछन्, यसरी तिनीहरूको अभिप्रायका साथ भन्दछन्, कि एउटै मात्र एल्डर/पाष्टर/निरिक्षक (विशप) ले बगालको अगुवाई गर्नु अधर्मशास्त्रीय हुन्छ । जे भए तापनि यो मेरो विचारमा निष्कर्षित प्रमाण चाँहि होइन । बाइबलले यो कुरा उल्लेख गरेको छ, कि कुनै निश्चित शहरहरूमा एकजनाभन्दा बढी एल्डरले मण्डलीको देखरेख गरिरहेका थिए, तर ती एल्डरहरू

एउटै सभामा उत्तिकै जिम्मेवारी पाएकाहरू थिए भनेर यसले भन्दैन । उदाहरणको लागि, जब पावलले एफिससबाट एल्डरहरूलाई भेला गरेर (हेर्नुहोस् प्रेरित २०:१७), तब ती एल्डरहरू आएका थिए भन्ने कुरा पनि स्पष्ट छ (हेर्नुहोस् प्रेरित १९:१९) । यसरी, एफिससमा धेरै बगालहरू थिए, र हरेक एल्डरले एउटा घरेलु मण्डली सम्हाल्थ्यो भन्ने कुरा सम्भवको कुरा हो ।

परमेश्वरले कुनै पनि काम गर्नको लागि कमिटीलाई बोलाउनु भयो भनेर धर्मशास्त्रमा कहीं पनि पाइन्दैन । जब उहाँले मिश्रदेशबाट इस्राएललाई छुटकारा दिन चाहनु भयो, तब उहाँले एकजना मानिस मोशालाई अगुवा हुनको लागि बोलाउनु भयो । अरुहरूलाई उहाँले मोशालाई सहायता गर्नको लागि बोलाउनुभयो, तर सबैजना उनीप्रति अधिनस्थ भए, र उनी जस्तै, तिनीहरू हरेकले मानिसहरूको सानो-सानो समूहहरूको अगुवाई गर्ने जिम्मेवारी पाए । यो नमूना धर्मशास्त्रमा बारम्बार पाईन्छ । जब परमेश्वरसँग गर्नु पर्ने कुनै काम हुन्छ, तब उहाँले त्यो कामको जिम्मेवारी लिनको लागि एकजना व्यक्तिलाई बोलाउनु हुन्छ र त्यो व्यक्तिलाई सहायता गर्नको लागि उहाँले अरु मानिसहरूलाई बोलाउनु हुन्छ ।

यसरी, परमेश्वरले बीसजना मानिसहरू भएको हरेक साना घरेलु मण्डलीमा रेखदेख गर्नको लागि बराबरी अख्तियार पाएको एल्डरहरूको कमिटीलाई बोलाउनु हुन्छ जस्तो देखिन्छ । यो भ्रै-भ्रगडाको लागि गरिएको एउटा निम्तो जस्तो लाग्दछ ।

हरेक घरेलु मण्डली एकमात्र एल्डरद्वारा संचालित हुनु पर्छ भन्न खोजिएको होइन । जे भए तापनि, यदि मण्डलीमा एकजनाभन्दा बढी एल्डर छन् भने जवान र आत्मिक रूपमा अलिक कम परिपक्व एल्डरले परिपक्व तथा आफूभन्दा अलिक बढी उमेर खाएका बृद्ध एल्डरप्रति समर्पित हुनु पर्छ भन्न खोजिएको हो । धर्मशास्त्रीय तवरले यो मण्डलीहरूको कुरा हो, बाइबल स्कूलहरूको कुरा होइन, जुन चाँहि जवान पाष्टरहरू/एल्डरहरू/निरीक्षकहरू (विशपहरू) को लागि तालिमको ठाँउ हुनु पर्दछ र यसरी घरेलु मण्डलीमा आत्मिक रूपमा परिपक्व तथा उमेर खाएकाहरूद्वारा आत्मिक रूपमा जवानहरूले धेरैभन्दा धेरै एल्डरहरू/पाष्टरहरू/निरीक्षकहरू (विशपहरू) हुनको लागि धेरै सम्भावना हुन्छ र त्यसको निम्ति उत्कट चाहना पनि बढेर आउनसक्छ ।

“बराबरी” अख्तियार पाएका एल्डरहरूद्वारा निरीक्षण गरिएका मण्डलीहरूमा समेत मैले यो दृश्यलाई अवलोकन गरेको छु । अरुहरूले हेरिएको एकजना व्यक्ति सधैंभरि हुन्छ अथवा अरुहरू निस्क्रिय भएको बेला त्यो एकजना व्यक्ति प्रमुख भएको हुन्छ । नत्र भने अन्तमा भ्रै-भ्रगडासमेत हुन्छ । कमिटीले सधैं अध्यक्ष चुन्ने कुरा पनि तथ्य कुरा हो । जब बराबरी अधिकार पाएका एल्डरहरूले काम गर्नको लागि तय गर्दछन्, तब तिनीहरूले त्यहाँ नेतृत्व गर्ने व्यक्ति हुनु पर्छ भन्ने कुरा महसुस गर्दछन् । अनि मण्डलीमा त्यसै गरिन्छ ।

यसको अतिरिक्त, एल्डरहरूको जिम्मेवारीलाई पावलले १ तिमोथी ३:४-५ मा बाबुहरूको जिम्मेवारीसँग तुलना गरेका छन् । एल्डरहरूले तिनीहरूको आफ्नै घरकाहरूलाई व्यवस्थित गर्न सक्नु पर्दछ, नत्र भने तिनीहरू मण्डलीलाई संचालन गर्नको लागि योग्य ठहरिन्दैन । तर बराबरी अधिकार भएका बाबुहरू भएको एउटै परिवार कसरी संचालन हुन सक्छ ? मलाई शंका लाग्छ, कि त्यहाँ समस्याहरू पक्कै नै हुन्छन् ।

ठूलो स्थानीय मण्डलीमा एल्डरहरू/पाष्टरहरू/निरीक्षकहरू (विशपहरू) मा संजाल (Network) भएको हुनु पर्छ, जसले गर्दा यदि तिनीहरूको बीचमा समस्या भैहाले तापनि तिनीहरूकै बीचमा भएको संगी-एल्डरहरूले त्यो समस्याको समाधानको लागि सहायता पुर्याउन सक्छन् र त्यहाँ पारस्परिक लेखा दिने कुरा हुन्छ । पावलले “प्रेस्बीटेरी” को बारेमा

लेखेका छन् (हेर्नुहोस् १ तिमोथी ४:१४), जुन चाँहि प्रेस्बुटेरोस (एल्डरहरू) को मिटिङ्ग (बैठक) हुनु पर्दछ र सम्भव भएसम्म सेवाका अरु वरदान भएका मानिसहरूसँग पनि बैठक हुनु पर्दछ । यदि त्यहाँ संस्थापक प्रेरित छन् भने, स्थानीय मण्डलीमा समस्या हुँदा उनलाई पनि त्यस बैठकको सेवामा उपस्थित गराउन सकिन्छ, जुन समस्या यदि कुनै एल्डरको गल्तीको परिणाम हो भने । जब वैधानिक मण्डलीका पाष्टर टाढा जान्छन्, तब मण्डलीको प्रकृयाको कारण त्यहाँ ठूला-ठूला समस्याहरू आउँछन् । त्यहाँ व्यवस्थित हुनु पर्ने भवन र कार्यक्रमहरू हुन्छन् । तर घरेलु मण्डलीहरूको पाष्टर टाढा भएको बेलामा पनि त्यस्तो समस्याहरू भई हालेमा तुरन्तै त्यसको समाधान गरिहाल्न सक्छन् । सदस्यहरू सजिलैसँग अर्को भ्रुण्डमा समावेश भैहाल्न सक्छन् ।

Authority to serve सेवाको लागि अधिकार

परमेश्वरले पाष्टरलाई उनको मण्डलीमा आत्मिक तथा प्रशासनिक अधिकार दिनु भएकोले गर्दा, उनलाई आफ्नो बगालको धेरैमाथि गएर कठोर शासन गर्न अधिकार छैन । उनी तिनीहरूको प्रभु होइन- येशू होइन । तिनीहरू उनका भेडाहरू होइनन्- तिनीहरू त परमेश्वरका बगाल हुन् ।

“तिमीहरूको देखरेखमा राखिएको परमेश्वरको बगालको हेरचाह गर, करले होइन तर स्व-इच्छाले, धनको लोभले होइन तर उत्साहसाथ, तिमीहरूको जिम्मामा रहेकाहरूमाथि अधिकार जमाएर होइन, तर बगालको निमित्त उदाहरण भएर । अनि जब मूल गोठालो प्रकट हुनु हुनेछ, तब तिमीहरूले महिमाको नओइलाउने मुकुट प्राप्त गर्नेछौ” (१ पत्रुस ५:२-४) ।

हरेक पाष्टरले आफ्नो सेवकाइको लेखा एक दिन खीष्टको न्याय आसनको सामु खडा भएर बुझाउनु पर्नेछ ।

यसको अतिरिक्त, आर्थिक कुराको सम्बन्धमा, एउटा पाष्टर/एल्डर/निरीक्षकले एकलै काम गर्नु हुँदैन । यदि त्यहाँ नियमित रूपमा रूपैयाँ पैसा संकलन भैरहेको छ भने वा कुनै कारणले त्यो अनियमित भएको भए, मण्डलीभिन्न भएका अरुहरूले त्यसको लेखालाई उपलब्ध गराउनु पर्दछ, जसले गर्दा आर्थिक कारोबारको जिम्मा दिने कुरामा भरोसा नहुने काम हुने छैन (हेर्नुहोस् - २ कोरिन्थी ८:१८-२३) । यो काम छानिएको वा नियुक्त गरिएको समूहले गर्न सक्दछ ।

Paying Elders तनाखा दिइएका एल्डरहरू

धर्मशास्त्रबाट यो कुरा स्पष्ट छ मण्डलीमा पूरा समय दिएर सेवा गर्ने एल्डरहरू/निरीक्षकहरू/पाष्टरहरूलाई तनाखा दिनु पर्छ । पावलले लेखेका छन् :

“मण्डलीको असल देखरेख गर्ने एल्डरहरू दोबर आदरकोयोग्य हुन्छन्, विशेष गरी, जसले वचनको प्रचार र शिक्षामा परिश्रम गर्दछन् । किनभने पवित्र-शास्त्र भन्छ, “दाई गर्ने गोरुको मुखमा मोहोलो नलगाउनु” र “श्रमिकले आफ्नो कामको ज्याला पाउनु पर्छ” । (१ तिमोथी ५:१७-१८) ।

विषय स्पष्टै छ- पावलले ज्याला भन्ने शब्दलाई प्रयोग गर्दछन् । यो कुरा कुन सन्दर्भमा हो भनेर सजिलैसँग बुझ्नको लागि उनले एल्डरहरू, जसले मण्डलीको असल देखरेख गर्छन् , तिनीहरू दोब्बर आदरकायोग्य हुन्छन् भनेर उनको वाक्यमा भनेको कुराबाट नै धेरै स्पष्ट हुन्छ । पहिलो पदहरूमा “विधुवाहरू, जो साँच्चै नै विधुवाहरू हुन् तिनीहरूलाई आदर गर” (हेर्नुहोस् १ तिमोथी ५:३-१६) भनेर त्यही भनाइलाई प्रयोग गरेर पावलले अलिकति पनि गल्ती नगरिकन सहायता नपाएका वास्तविक विधुवाहरूलाई आर्थिक रूपमा सहायता गर्नको लागि मण्डलीको जिम्मेवारी हो भनेर लेखेका थिए । यसरी नै, यो सन्दर्भमा पनि “आदर गर्नु पर्छ” भन्नुको मतलब आर्थिक रूपमा सहायता गर्नु पर्छ भनेको हो । मण्डलीको असल देखरेख गर्ने एल्डरहरूलाई दोब्बर आदरकायोग्य ठान्नु पर्छ, तिनीहरूलाई विधुवाहरूलाई भन्दा पनि बढी दोब्बर सहायता गर्नु पर्छ, यदि तिनीहरूका छोराछोरीहरू पनि छन् भने तिनीहरूलाई भन्नु बढी नै सहायता गर्नु पर्दछ ।

संसारभरिका वैधानिक मण्डलीका पाष्टरहरूलाई तिनीहरूका मण्डलीहरूले धेरै जसो भागहरूमा सहायता गर्दछन् (र गरीब मुलुकहरूमा समेत), तर संसारभरिका धेरै घरेलु मण्डलीहरूले, विशेष गरेर पश्चिमी मुलुकका घरेलु मण्डलीहरूले तिनीहरूका पाष्टरहरूलाई सहायता गर्दैनन् । यो एउटा यस्तो तथ्य कुरा हो भनेर म विश्वास गर्छु , कि पश्चिमी मुलुकका धेरै मानिसहरूको घरेलु मण्डलीहरूमा सहभागी हुन चाहने अभिप्रायहरू चाहिँ तिनीहरू साँच्चै नै हृदयमा बागी भएकोले र संसारमा उपलब्ध भएको ख्रीष्टियन सम्प्रदायको रूपलाई तिनीहरूले धेरै सानो रूपमा देख्ने गरेकोले गर्दा हो । तिनीहरू घरेलु मण्डलीको बन्धनबाट भाग्न चाहन्छन् भनेर तिनीहरूले आफै भन्ने गर्दछन् , तर वास्तविक तिनीहरू ख्रीष्टमा हुनु पर्ने जुनसुकै समर्पणताको स्तरबाट भाग्न चाहेका हुन्छन् । तिनीहरूले कुनै आर्थिक समर्पणता गर्नु नपर्ने, तथा ख्रीष्टले उहाँका चेलाहरूबाट जुन कुराको अपेक्षा गर्नु भएको छ त्यसको विपरीत खडा भएका मण्डलीहरू भेट्नुपर्दछन् । तिनीहरूको ईश्वर भनेको रूपैयाँ-पैसा हो, र तिनीहरूले त्यही कुराको प्रमाणित यसरी गर्दछन् र तिनीहरूको सम्पत्ति स्वर्गमा भन्दा पृथ्वीमा थुपाउँदछन् अनि तिनीहरू ख्रीष्टका साँचो चेलाहरू होइनन् (हेर्नुहोस् मत्ती ६:१९-२४, लूका १४:३३) । यदि कसैले आफ्नो रूपैयाँ-पैसा जसरी चलाउँछ, त्यस कुराले उसलाई प्रभावित गर्दैन भने, ऊ साँचो ख्रीष्टियन होइन ।

वाइबलीय भनी आफूलाई दावी गर्ने घरेलु मण्डलीहरूले आफ्ना पाष्टरहरू साथै गरीबहरूको वास्ता गरेको हुनु पर्दछ र मिशनको काममा समेत सहायता गर्नु पर्छ । दिने कुराको साथै सबै आर्थिक कुराहरूमा तिनीहरू वैधानिक मण्डलीहरूभन्दा उत्कृष्ट हुनु पर्दछ, किनभने तिनीहरूले तिर्नु पर्ने कुनै भवनहरू र कर्मचारीहरूलाई तनाखा दिनु पर्ने कुनै कार्यक्रम तिनीहरूसँग हुँदैन । एकजना पाष्टरलाई सहायता गर्नको लागि दशजना मानिसहरूको दशांशभन्दा बढी लाग्दैन-लाग्दैन । आफ्नो आम्दानीको २० प्रतिशत दिने दशजना मानिसहरूले एकजना पाष्टरलाई र तिनीहरूको पाष्टरकै स्तरमा जिउने अर्को एकजना मिशनेरीलाई समेत पूर्ण रूपमा सहायता गर्न सक्छन् ।

What do Pastors do ? पाष्टरहरूले के गर्दछन् ?

“निम्न कुराहरू गर्ने कसको काम हो ?” भनेर मण्डलीमा उपस्थित हुने औसत मानिसहरूले सोधिरहेको कुरालाई कल्पना गर्नुहोस् ।

उद्धार नपाएका मानिसहरूलाई सु-समाचार कसले बाँड्ने ? कसले पवित्र जीवन जिउने ? कसले प्रार्थना गर्ने ? कसले अरु विश्वासीहरूलाई चेतावनी, हौसला र सहायता गर्ने ? कसले विरामीहरूलाई भेट्न जाने ? कसले रोगी-विरामीहरूमाथि हात राखेर प्रार्थना गरी निको पाने ? सेवकाई गर्ने ? अरुहरूको बोझ कसले बोक्ने ? मण्डलीको तर्फबाट उसको वरदानको अभ्यास कसले गर्ने ? परमेश्वरको राज्यको निम्त बलिदान गरेर उ आफैले आफैलाई कसले इन्कार गर्छ ? कसले चेला बनाउने, बप्तिष्मा दिने र तिनीहरूलाई खीष्टको आज्ञाहरू पालन गर्नलाई सिकाउने काम गर्ने ?

मण्डलीमा उपस्थित हुने धेरैजनाले निर्धक्क भएर “ती कामहरू त पाष्टरको पो हो त” भनेर जवाब दिन्छन् । तर के ती कामहरू पाष्टरको मात्रै हो त ?

धर्मशास्त्रअनुसार हरेक विश्वासीले उद्धार नपाएका मानिसहरूलाई सु-समाचार बाँड्ने काम गर्नु पर्दछ : “तर खीष्टलाई प्रभु मानेर तिम्रो हृदयमा उहाँको श्रद्धा गर, तिमीहरूमा भएको आशाको विषय कसैले सोध्नुछ गरेमा, त्यसको जवाफ दिन सधैं तत्पर बस, तर त्यो काम नम्र ता र श्रद्धासाथ गर” (१ पत्रुस ३:१५) ।

हरेक विश्वासीले पवित्र जीवन जिउनु पर्दछ : “तर तिमीहरूलाई बोलाउनु हुने जस्तो पवित्र हुनु हुन्छ, तिमीहरू आफै पनि जीवनका सबै रहन-सहनमा पवित्र होओ, किनभने यस्तो लेखिएको छ, “तिमीहरू पवित्र होओ, किनभने म पवित्र छु” (१ पत्रुस १:१५-१६) ।

हरेक विश्वासीले प्रार्थना गर्नु पर्दछ: “सधैं आनन्दित होओ, निरन्तर प्रार्थना गरिरहो” (१ थिस्सलोनिकी ५:१६-१७) ।

हरेक विश्वासीले अरु विश्वासीहरूलाई चेतावनी, हौसला र सहायता गरेको होस् भन्ने अपेक्षा गरिएको छ : “भाइ हो, तिमीहरूलाई अर्ती दिन्छौं, कि अल्छेहरूलाई चेतावनी देओ, हरेस खानेहरूलाई उत्साह देओ, कमजोरीहरूलाई मदत गर, ती सबैसँग सहनशीलता देखाओ” (१ थिस्सलोनिकी ५:१४) ।

हरेक विश्वासीले रोगी-विरामीहरूलाई भेट्नु पर्दछ : “नाङ्गै थिएँ, तिमीहरूले मलाई बस्त्र लगाई दियौ, विरामी थिएँ तिमीहरू मलाई हेर्न आयौ, भ्यालखानमा थिएँ, तिमीहरू मकहाँ आयौ” (मत्ती २५:३६) ।

More Responsibilities अरु जिम्मेवारीहरू

तर त्यति मात्र होइन । हरेक विश्वासीले रोगी-विरामीहरूमाथि हात राखेर प्रार्थना गरी चंगाईको सेवकाई पनि गर्नु पर्दछ : “अनि विश्वास गर्नेहरूसँग यी चिन्हहरू हुनेछन् : मेरो नाउँमा तिनीहरूले भूतहरू धपाउँनेछन्, तिनीहरूले नयाँ भाषाहरूमा बोल्नेछन्, तिनीहरूले सर्पहरू समात्नेछन्, र कुनै विषालु कुरो पिए तापनि कुनै किसिमले त्यसले तिनीहरूको हानी गर्नेछैन, तिनीहरूले रोगीहरूमाथि आफ्ना हात राख्नेछन् र तिनीहरू निको हुनेछन्” (मर्कुस १६:१७-१८) ।

हरेक विश्वासीले आफ्नो सङ्गी-विश्वासीको बोझ उठाउनु पर्छ: “एउटाले-अर्काको भार उठाओ, र यसरी तिमीहरूले खीष्टको व्यवस्था पूरा गर” (गलाती ६:२) ।

हरेक विश्वासीले अरुहरूको तर्फबाट आफ्नो वरदानहरूको अभ्यास गरिरहेकोहोस् भन्ने अपेक्षा गरिएको छ: “हामीलाई दिइएको अनुग्रह अनुसार अलग-अलग वरदानहरू हामी प्रयोग गरौं: अगमवणीको हो भने, विश्वासको परिमाण अनुसार, सेवाको हो भने, सेवाको काममा, शिक्षा दिनेले शिक्षा दिने काममा, अर्ती दिनेले अर्ती दिने काममा, दान दिनेले उद्धार-चित्तले, सहायता दिनेले जोशसाथ, कृपाको काम गर्नेले खुशीसित” (रोमी १२:६-८) ।

हरेक विश्वासीले सु-समाचारको खातिर बलिदानी भएर आफैलाई इन्कार गर्नु पर्दछ: “तब उहाँले आफ्ना चेलाहरूको साथमा भीडलाई आफूकहाँ बोलाएर तिनीहरूलाई भन्नु भयो, “कोही मानिस मपछि लाग्ने इच्छा गर्दछ भने, त्यसले आफूलाई इन्कार गरोस् र आफ्नो क्रूस उठाएर मेरो पछि लागोस् । किनकि जसले आफ्नो प्राण बचाउने इच्छा गर्दछ, त्यसले त्यो गुमाउनेछ, तर मेरो सु-समाचारको निम्ति आफ्नो प्राण गुमाउनेले त्यो बचाउनेछ” (मर्कुस ८:३४) ।

अनि हरेक विश्वासीले चेला बनाउने, बप्तिष्मा दिने र खीष्टका आज्ञाहरू पालन गर्न सिकाउने काम गरेकोहोस् भन्ने अपेक्षा गरिएको छ: “जसले यी आज्ञाहरूमध्ये सबैभन्दा सानोलाई उल्लंघन गर्ला, र मानिसहरूलाई त्यसै गर्न सिकाउला, स्वर्गको राज्यमा त्यो सबैभन्दा सानो कहलाइनेछ, तर जसले ती आज्ञाहरू पालन गर्ला र सिकाउला, स्वर्गको राज्यमा त्यो ठूलो कहलाइनेछ” (मत्ती ५:१९) ।

“किनकि यतिको समयसम्म त तिमीहरू शिक्षक भई सक्नु पर्दथ्यो, तर अझै पनि तिमीहरूलाई कसैले परमेश्वरको वचनको आधारभूत शिक्षाहरू सिकाउनु परेको छ, तिमीहरूलाई खँदिलो भोजन होइन, तर दुध चाहिन्छ” (हिब्रु ५:१२) ।

“यसकारण, जाओ, सबै देशका जातिहरूलाई चेला बनाओ, पिता र पुत्र र पवित्र आत्माको नाउँमा तिनीहरूलाई बप्तिष्मा देओ, मैले तिमीहरूलाई आज्ञा गरेको सबै कुराहरू पालन गर्न तिनीहरूलाई सिकाओ, हेर म युगको अन्तसम्म सँधै तिमीहरूका साधमा छु” (मत्ती २८:१९-२०) । ६९

यी सबै जिम्मेवारीहरू हरेक विश्वासीलाई दिइएको छ, तर पनि, धेरै जसो मण्डलीमा उपस्थित हुने विश्वासीहरूले यी कामहरू त पाष्टरहरूको पो हो भनेर विचार गर्दछन् । सम्भवतः यसको कारण चाँहि, किनभने पाष्टरहरू आफैले यी जिम्मेवारीहरू तिनीहरूको मात्रै हो भनेर प्रायः सौँचदछन् ।

So What are Pastors Supposed to do?

त्यसो भए पाष्टरहरूले के गर्नु पर्दछ त ?

यदि यी सबै जिम्मेवारीहरू हरेक विश्वासीलाई दिइएको भए, पाष्टरहरूले चाँहि के गर्ने त ? सामान्य रूपले भन्नुपर्दा ती सबै कुराहरू गर्नको लागि पवित्र विश्वासीहरूलाई निर्माण गर्नको निम्ति तिनीहरूलाई बोलाइएको हो (हेर्नुहोस् एफिसी ४:११-१२) । तिनीहरूलाई आज्ञा र उदाहरणद्वारा (हेर्नुहोस् १ तिमोथी ३:२, ४:१२-१३, ५:१७, २ तिमोथी २:२, ३:१६-४:४, १ पत्रुस ५:१-४) पवित्र विश्वासीहरूलाई खीष्टका सबै आज्ञाहरू पालन गर्न सिकाउनलाई बोलाइएको हो ।

धर्मशास्त्रले यसलाई योभन्दा बढी स्पष्ट पार्न सकेको छैन । पाष्टरको बाइबलीय भूमिका जति सक्दो धेरै मानिसहरूलाई आइतबारको आराधना संगतिमा भेला गर्नु होइन । यो त “हरेक मानिसलाई खीष्टमा पूर्णतामा ल्याएर प्रस्तुत गर्नु” हो (कलस्सी १:२८) बाइबलीय पाष्टरहरूले मानिसहरूको कानलाई प्रशन्न तुल्याउने मात्र काम गर्दैनन् (हेर्नुहोस् २ तिमोथी ४:३), तिनीहरूले परमेश्वरको वचनमा आधारित भएर मानिसहरूलाई शिक्षा दिने, तालीम दिने, उत्साह दिने, चेतावनी दिने, सच्याउने, अर्ती दिने र हप्काउने जस्ता सबै कामहरू गर्दछन् (हेर्नुहोस् २ तिमोथी ३:१६-४:४) ।

पावलले तिमोथीलाई लेखेको उनको पहिलो पत्रमा पाष्टरको सेवकाइमा खडा हुने मानिसको लागि चाहिने केही योग्यताहरूको बारेमा सूची दिएका छन् । पन्द्रवटामध्ये चौधवटा पाष्टरको चरित्रसँग सम्बन्धित छन् र तिनीहरूले पाष्टरको जीवनमा हुनु पर्ने उदाहरण एकदम महत्वपूर्ण छ भन्ने कुरा देखाएका छन् : “यो भनाई विश्वासयोग्य छ, यदि कुनै मानिसले विशपको काम गर्ने इच्छा गर्छ भने त्यसले असलै कामको इच्छा गर्छ । यसकारण विशप चाँहि कसैले दोष लगाउन नसक्ने, एउटै पत्नीका पति, संयमी, समझदार, सम्मानित, अतिथी सत्कार गर्ने, सु-योग्य शिक्षक होऊन् , मतवाला र रिसाहा होइन तर तिनी बिनम्र, भगडा नगर्ने, धनको लोभ नगर्ने, आफ्नो घर राम्ररी चलाउन सक्ने, र आफ्ना छोराछोरीहरूलाई आदरपूर्वक आज्ञापालन गर्ने बनाऊन् (तर यदि कुनै मानिसले आफ्ना घरकाहरूलाई तह लगाउन जान्दैन भने, तिनले परमेश्वरका मण्डलीको देखरेख कसरी गर्न सक्छ र ?), अनि तिनी नयाँ विश्वासी नहोऊन् , नत्रता घमण्डले फुलेर तिनी दियावलसले पाउने ढण्डमा पर्नेछन् । फेरि, बाहिरकाहरूका दृष्टिमा पनि तिनी असल ठहरिनु पर्छ, नत्रता तिनी निन्दा र दियावलसको पासोमा पर्नेछन् (१ तिमोथी ३:१-७) ।

वैधानिक मण्डलीहरूमा प्रायः जसो हुने गरेकाहरू जसले नयाँ पाष्टर खोजिरहेका हुन्छन् तिनीहरूसँग यी योग्यताहरूको तुलना गर्दा धेरै मण्डलीहरूमा प्राथमिक समस्याहरू देखा पर्दछन् । तिनीहरूले एउटा व्यवस्थापक/मनोरञ्जन दिन सक्ने/छोटो सन्देश बाँड्ने/प्रशासन चलाउने/मनोवैज्ञानिक/कृयाकलाप र कार्यक्रमहरूको निर्देशन/आर्थिक कुराहरू उठाउन सक्ने/हरेकसँग मित्रवत हुने/ र घण्टासम्म काम गरिरहने जागिर खाने जस्तो व्यक्ति खोजिरहेका हुन्छन् । तिनीहरूले “मण्डलीको सेवकाई नियमित रूपमा संचालन गर्न सक्ने” कोही व्यक्ति चाहन्छन् । तथापि बाइबलीय निरीक्षक (विशप) चाँहि सबैभन्दा माथि महान चरित्रको र खीष्टमा समर्पित भएको मानिस, र साँचो सेवक हुनु पर्दछ, किनभने उसको लक्ष्य भनेको आफैलाई पुनः उत्पादनको व्यक्ति बनाउनु हो । “तिमीहरूले मेरो अनुकरण गर, जसरी मैले खीष्टको अनुकरण गरेको छु” भनेर उसले आफ्नो बगालकाहरूलाई भन्न सक्ने हुनु पर्दछ (१ कोरिन्थी ११:१) ।

पाष्टरको सेवकाइको सम्बन्धमा अधिक अध्ययन गर्नु परेमा, प्रेरित २०:२८-३१, १ तिमोथी ५:१७-२०, र तितस १:५-९ पनि हेर्नुहोस्) ।

The office of Deacon **डिकनको सेवकाई**

अन्तमा, म तपाईंहरूलाई छोटकरीमा डिकनहरूको बारेमा केही कुरा बताउन चाहन्छु । डिकनको सेवकाई स्थानीय मण्डलीमा एउटा मात्र बेग्लै प्रकारको सेवकाई हो, र यो पाँचवटा सेवाका वरदानहरूमध्येको होइन । मण्डलीमा एल्डरहरूको जस्तो डिकनहरूको शासन गर्ने अधिकार हुँदैन । डाइयाकोनोस (diakonos) भन्ने ग्रीक शब्दलाई डिकन (deacon) भनेर अनुवाद गरिएको छ, जसको अक्षरशः अर्थ “सेवक” (servant) भन्ने हुन्छ ।

यरुशलेमको मण्डलीमा दैनिक रूपमा विधवाहरूलाई खुवाउने काम गर्नको लागि सातजना मानिसहरूलाई नियुक्त गरिएको थियो र तिनीहरूलाई नै पहिलो डिकनहरू प्रायः मानिएको छ (हेर्नुहोस् प्रेरित ६:५-६) । तिनीहरू मण्डलीको सभाबाट चुनिएका र प्रेरितहरूद्वारा खटाइएका थिए । तिनीहरूमध्ये कम्तिमा फिलिप र स्तिफनलाई परमेश्वरद्वारा शक्तिशाली प्रचार कहरू हुनको लागि पदोन्नति गरिएको थियो ।

डिकनहरूको बारेमा १ तिमोथी ३:८-१३ र फिलिप्पी १:१ मा पनि भनिएको छ । स्पष्टरूपमा यो सेवकाइमा स्त्रीहरू र पुरुषहरू दुवै नियुक्त हुन सक्छन् (हेर्नुहोस् १ तिमोथी ३:११) ।